

[Tove Jørgensen]

Der er også et spørgsmål som adgangsbe- grænsningerne til uddannelserne. Det er lige meget, hvilke uddannelser vi nævner, om det er de faglige, EFG, eller det er de højere ud- dannelser. Vi har en række unge mennesker, der har søgt at videreudanne sig, men er blevet forhindret i det, og det er naturligvis noget, der skaber frustration hos de unge mennesker. Dertil kommer, at vi har en alt for ringe uddannelsesstøtte, der gør, at man- ge, der endda er kommet ind i systemet, ud- stødes på ny, fordi de ikke har økonomisk mulighed for at gøre deres uddannelse færdig. Også det fører til frustration, som kan avle kriminalitet af den ene eller den anden art eller narkomani eller alkoholmisbrug. Det er jo en af de ting, der ofte sker, og det er igen en medvirkende årsag til, at andre for- mer for kriminalitet bliver følgen. Alt dette er med til at gøre store grupper af unge over- flødige i samfundet, tilsyneladende, for efter DKPs opfattelse er de unge ikke overflødige, men der er tale om, at samfundet ikke vil bruge dem, selv om vi har behov for deres arbejdskraft og for de evner, som de er ud- tryk for; dem lader vi i dag gå til spilde. Det er klart, at det skal begynde at komme ud et eller andet sted, og ofte sker det ved krimi- nelle handlinger.

Så kan man stille sig det spørgsmål: hvor begynder forebyggelsen? Den begynder jo, længe inden vi når den alder, hvor vi som regel opdager de kriminelle handlinger, hvor de finder sted. Det begynder allerede, me- dens børnene er små. Men hvis vi bare kig- ger på situationen i dag, er det sådan, at mange børn er overladt til sig selv allerede fra 10 års alderen og ofte før, og mange har elendige levevilkår og levestandard. Jeg kan bare nævne, at i B.T. i dag siger konsulent i socialstyrelsen Per K. Larsen, at vi har flere og flere underernærede børn, og det er børn af enlige forsørgere. Disse børn har sympto- mer, som man også finder hos underernære- de børn i u-landene. Mellem 1 og 3 pct. af familierne i Danmark lever rent faktisk på et eksistensminimum, og tallet stiger støt.

Det er de seneste års økonomiske og soci- ale politik, der virker i denne retning, og det er bestemt ikke forebyggende, det virker øgende på risikoen for, at ungdomskriminali- tet og narkomani og alkoholmisbrug skal brede sig iblandt de unge. Det er følgen af en forfejlet politik.

Nu nævnte hr. Ole Espersen, at samfundet må klandres for den ulykkelige udvikling, der er i gang. Nej, det er ikke samfundet taget i bred almindelighed, det er det politi- ske flertal, der i dette ting den ene gang efter den anden har lavet økonomiske forlig, som har medført forringede vilkår for den store del af befolkningen, nemlig lønarbejderne.

Hvis vi ser på den sociale service, er den også blevet ramt af disse forlig. De byrder, vi har lagt over på kommunerne, har betydet, at netop serviceydelse til unge i 7-13 års alderen slet ikke har fået den udbygning, som de burde have. Vi kan se på de sociale udbygningsplaner. I de forrige udbygnings- planer op til 1983 er der kun regnet med en dækningsprocent på 8 til denne gruppe unge, og i de nye udbygningsplaner for 1978-79 er der kun regnet med en dækningsprocent på 10 for unge imellem 7 og 13 år, og det er alt, alt for lidt i forhold til det reelle behov, der er. I mange amter ligger man langt under 10 pct., og det er sådan, at visse amter ikke en- gang har nogle reelle tilbud til børn i denne aldersgruppe.

Samtidig med det står vi i begreb med at indføre nogle skolepasningsordninger, som vi allerede på forhånd kan sige vil være ganske uforsvarlige og simpelt hen bare vil være pasningsordninger, hvor børn ikke får nogen pædagogiske tilbud.

Det glæder mig, at i hvert fald kristeligt folkeparti har forholdt sig skeptisk til denne udvikling. Det, man må spørge sig om, er jo, hvad der egentlig avler kriminaliteten. Man har også nævnt spørgsmålet om skulkeriet i skolerne, men det hænger jo også sammen med nedskæringerne. Der har været masser af nedskæringer inden for folkeskolens om- råde, tilbuddene er blevet forringede, og læ- rerne har sværere ved at tage sig af det en- kelte barn. Der er ikke nogen tilbud til de unge, og så er det, de bliver trætte af at gå i skole, og så bliver de væk.

Fru Mimi Jakøbsen nævnte, at man skulle reagere over for de unge, der brød samfun- dets love. Det kan selvfølgelig til en vis grad være rigtigt, men skal vi ikke også se det, at de unge begår en kriminel handling, som en reaktion imod samfundet? Hvad er det, vi oplever? Vi oplever mange børns og unges ensomhed, deres behov for voksenkontakt, som de ikke har mulighed for langt, langt de fleste af unges dage, hvor de er overladt til